

Sagen sattes til Forhandling.

Ingen bad om Ordet.

Forslagets Overgang til anden (sidste Behandling)

vedtoges uden Afstemning.

Den sidste Sag paa Dagsordenen var:

Første Behandling af Forslag til Lov om Ændringer i Lov om Ikrafttræden af Borgerlig Straffelov m. m. af 15. April 1930.

(Lovforslaget findes i Tillæg A. Sp. 1287; Fremsættelsen findes i Tidenden Sp. 65).

Sagen sattes til Forhandling.

Fr. Dalgaard: Dette Lovforslag stammer jo fra sidste Rigsdagssamling. Det var vedtaget i Landstinget og kom til Udvalgsbehandling her i Folketinget. I Udvalget rejstes Spørgsmaalet, hvorvidt det var betimeligt at indføre det nye Princip Bod i vor Straffelovgivning, og Lovforslaget sendtes til Udtalelse hos Professor Ussing, der i øvrigt har været Talsmand gennem adskillige Aar for dette Princip Indførelse.

Lovforslaget naaede ikke at blive gennemført, og siden har det været Genstand for nogen Omtale. De Bemærkninger, der har været gjort om Lovforslaget, har medført visse Forandringer i det oprindelige Forslag, og det foreligger nu for det høje Ting som Resultatet af et Samarbejde mellem Professor Ussing og Justitsministeriet. Professor Ussing er en meget kendt Videnskabsmand, og det Spørgsmaal, der specielt har optaget Sindene, er et Begreb, der foruden at være nært beslægtet med Strafferetten tillige i høj Grad rummer Synspunkter fra Formueretten og Erstatningslæren, hvor Professor Ussing er en anerkendt Ekspert.

Lovforslaget gaar ud paa en Ændring i den gældende Ikrafttrædelseslov. I denne Ikrafttrædelseslov fra 1930 findes der en Mængde positive Bestemmelser, der gælder den Dag i Dag, og som angaar meget vigtige Omraader. Det er forstaaeligt, at mange bliver forbavsede ved at høre, at en Lov, der efter sin Titel maatte formodes at være af formel og af forbigaende Karakter, i Virkeligheden er et blivende og et betydningsfuldt Lovværk. Det vilde sikkert have været bedre, om disse vigtige, positive Bestemmelser fandtes i selve Straffeloven.

Ved Lovforslaget ændres Ikrafttrædelseslovens § 15. Hvad det første Stykke i Lovforslaget angaar, nemlig det, der angaar Erstatning for Tab af Forsørger, er det de Regler, som har været gældende hele Tiden. Her sker altsaa ingen Ændring. I Stk. 2 er der sket en Udvidelse af Erstatningen for den saakaldte ikke-økonomiske Skade. Efter vor gældende Lovgivning kan en saadan Erstatning gives for Skade, forvoldt ved retsstridige Krænkelser mod Liv og Legeme og ved strafbare Freds- og Ærekrænkelser. Nu gives en almindelig Regel om Erstatning for skadegørende Handlinger, uden Hensyn til hvilket Retsgode der krænkes. Det er en Forenkling af Retsregelen, der her sker, og jeg tror, at de fleste inden for juridiske Kredse vil hilse denne Forbedring med Tilfredshed. En af Lovforslagets Angribere, Landsdommer Drachmann Bentzon, er enig i den Udvidelse, der her finder Sted. I det nu foreliggende Lovforslag er det overladt til Domstolenes Skøn, om Erstatning skal gives for Lidelse, Tort, Lyde og Vansir. I Lovforslaget fra sidste Samling var der Paabud herom til Domstolene.

Stk. 3 indeholder saa det virkelig nye, nemlig Bestemmelsen om, at der for en Retskrænkelse, forvoldt ved utilbørlig Handling, kan paalægges den skyldige en Bod, naar Handlingen giver Udtryk for Skadelyst eller grov Hensynsløshed. Det er dette Princip om Bod, der har affødt nogle Angreb fra et Par Juristers Side. Man maa i det hele taget altid være forberedt paa, at nye Ting, der kommer frem inden for Juraens Omraade, vil blive mødt med en vis Modstand, saa det er saamænd ikke saa mærkeligt, at der ogsaa paa dette Omraade rejser sig kritiske Røster.

I øvrigt angaar den offentligt rejste Kritik det oprindelige Lovforslag. Det nu foreliggende er, som nævnt, omarbejdet i Samarbejde med Professor Ussing. Jeg tror, Professor Ussing — og i øvrigt ogsaa Professor Vinding Kruse — har Ret, naar de mener, at der i vor Lovgivning er Trang til Retsmidler mod Handlinger, der maaske ikke er strafbare og maaske heller ikke efter den gængse Erstatningsregel kan medføre Erstatning — i hvert Fald ikke i noget videre Omfang. Alle Jurister, der har haft med Livets Praksis at gøre, kender Tilfælde, hvor Personer med Rette har følt sig krænkede og forurettede, og hvor man har følt Trang til, at Gerningsmanden kunde blive alvorligt tilbagevist, men hvor det ikke har været muligt paa Grund af vor Lovgivning. Visse hensynsløse Personer kan i allerhøjeste